

Katarína Tkáčiková

*Evanjelické gymnázium J. Tranovského
Do Dielca 28, Ružomberok*

Študujem na 5-ročnom evanjelickom bilingválnom gymnáziu v Lipt. Mikuláši, som v 4. ročníku a o pár dní ma čaká ústna maturita zo slovenského jazyka. Zbožňujem morské prasiatka a Japonsko. Ak všetko dobre dopadne, chcela by som študovať japonský jazyk, históriu a kultúru. Ak všetko dopadne trochu horšie, založím si morčiaciu farmu.

V deň, keď som odpustila Wendy za to, že opustila Petra Pana, som ochotne opustila svoje detstvo.

Milí dospelí, dovoľte mi hneď na úvod vyjadriť svoje pocity k vám: Nemám vás rada. Jediný dôvod, prečo píšem tento „list-esej“ je moja päťročná kamarátka. (Áno, naozaj ma nezaujímajú peniaze.) Verím, že pre ňu ešte vždy nie je neskoro. Včera ma navštívila, chýbali jej dva predné zuby, a predsa sa tak srdečne usmievala a smiala, pričom odhaľovala veľkú medzeru v jej maličkých ústach, čo bol dôkaz, že choroba, ktorú ste vy dospelí rozšírili, ju neovplyvnila.

Teraz zrejme premýšľate: „Kto do čerta je to dievča, o ktorom sa tu hovorí?!“ Aké typické pre vás! Máte sklon konať v štýle pán-čo-vie-všetko, no nikdy nepochopíte

tie najjednoduchšie veci. Ak po nasledujúcich riadkoch ani náhodou nezačnete rozumieť, čo sa vám usilujem povedať, prestaňte, prosím, čítať.

Keď som bola malá, najradšej som skákala do kaluží. Čím boli blatistejšie, tým lepšie. V okamihu, keď moje nohy vstúpili do tej malej mláky, cítila som príjemné chvenie, ktoré pomaly vstupovalo do celého tela. Voda si poľahky razila cestu cez moje lacné topánky (načo deťom kupovať drahé a kvalitné topánky, keď im tak rýchlo rastú nohy?), tenké ponožky a objala moje útle päty, prsty. Takmer som počula jej sladký hlas: „Opäť som tu, Katka, dovoľ mi, nech splyniem s tvojou jemnou

pokožkou.“ Žiaľ, vtom nás prerušil nie celkom prívetivý hlas mojej mamy: „Kataka! Už aj choď preč z tej kaluže! Nielen že ti premoknú topánky, ale aj ochorieš!“ Voda odrazu nebola taká hravá, jemná a lahodná. Zmenila sa na mokrú, studenú, usilujúc sa ma zraniť. Postupne som sa začala vyháňať mláckam, za čo mama musela byť na seba hrdá, mysliac si, aký je skvelý rodič. Časom ma všadeprítomný hlas mojej matky naučil, že dotýkanie sa potulujúcich sa mačiek je takmer rovnako nebezpečné ako chovanie lár v komárov, a tak som čoskoro prišla o mnohé zo svojich najmilších činností a koníčkov. Tento proces sa naďalej stupňoval a zakrátko dosiahol vrchol.

V deň, keď som odpustila Wendy za to, že opustila Petra Pana, som ochotne opustila svoje detstvo. Až dovtedy bola Wendy pre mňa len suka, ktorá zradila Petra, keď opustila Neverland, a rozhodla sa vyrásť. V deň, keď som jej odpustila, som cítila zvláštny súcit, chápala som ju, a musím priznať, že som cítila nenávisť voči ustavične bezstarostnému a nadutému Petrovi. Znechutená zo svojich pocitov k Panovi som si uvedomila, že už sa nemôžem považovať a dieťa. Moja matka nikdy nebola väčšmi hrdá.

Prirodzene, rodičia nie sú jediní dospelí zodpovední za šírenie nevyliciteľných chorôb, ktoré vedú až k smrti *enfance*. Možno si spomeniete (hoci tomu

neverím) na časy, keď ste si išli ako deti takmer oči vyplakať, dožadujúc sa bicykla vo výklade, ktorý vám rodičia nechceli kúpiť. (Aj keď o dva roky ste si ho našli pod vianočným stromčekom.) Chladné pohľady okoloidúcich vám hovorili: „Aké zle vychované rozmazané decko!“ Vtedy ste sa museli zamyslieť: „Prečo sa tak nahnevane na mňa pozerajú? Plačem, lebo som smutná alebo robím niečo zle?“ A tak ste sa naučili skrývať svoje pocity.

Z istých dôvodov vy dospelí triedite ľudí a očakávate od nich, že sa budú správať podľa kategórie, do ktorej ste ich zatriedili. To však nie je ospravedlnenie za barbarské liečenie takzvaných „problémových“ detí liekmi. Len preto, že sa dieťa správa a koná inak, neznamená to, že je choré! Ako sa opovažujú učitelia posielat deti za psychológom, ak sú zvedavé a kladú veľa otázok?

Milí dospelí, čoskoro sa stanem jednou z vás. Nedoprosujem sa vás pre seba, viem, že som stratený prípad. Doprosujem sa vás v mene mojej päťročnej kamarátky, ktorá sa i naďalej srdečne usmieva, hoci jej chýbajú dva predné zuby. Prosím vás, nekazte jej a iným deťom tie zázračné okamihy, ako je skákanie do mlák či chytanie pouličných mačiek. Prosím, považujte ich za svojráznych a nekategorizujte ich ako „problémové“ či „nadané“ atď. Čo je dôležitejšie, nechajte ich vyrásť, keď to oni budú chcieť.